

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON 16 OLDAL TERJEDELEMMEL.

Előfizetési ára :

a magyar birodalomban és Ausztriában :

Egész évre 4 kor.
 Fél évre 2 kor.
 Negyed évr: 1 kor.

Egyes szám ára 8 fillér.

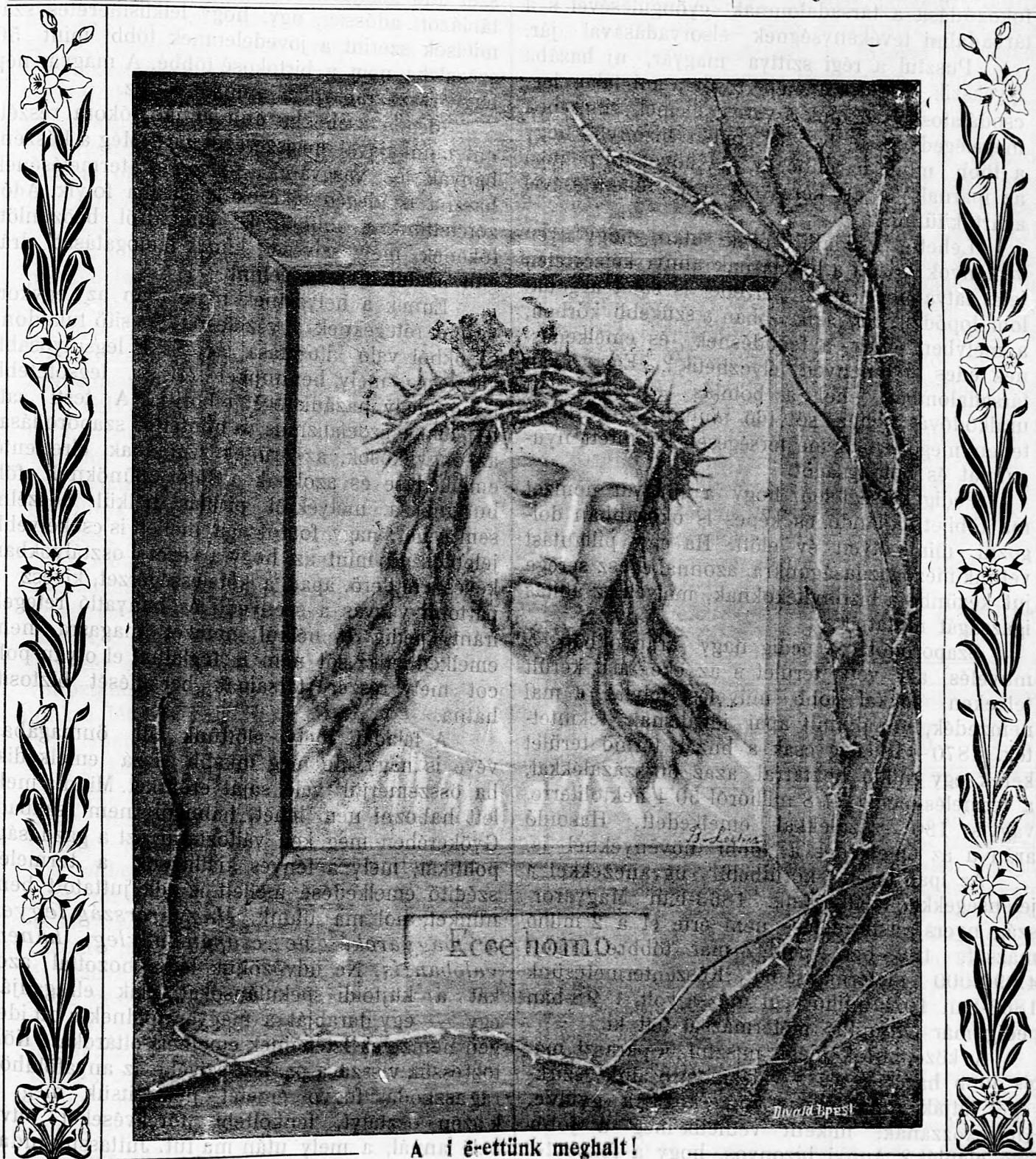
Szerkesztőség és kiadóhivatal :

Budapest, VIII., Maria-utca 42.

— Egy petitsor hirdetés ára 20 fillér. —

A német birodalom államaiba egész évre **6 korona.**

Európa egyéb államaiba és Amerikába egész évre **8 korona.**

A i é-ettünk meghalt!

Igazságok.

Harminchárom évvel a magyar állam függetlenségének helyreállítása után, társadalmunk egykor viruló, fejlődő rétegei a hanyatlásnak el nem tagadható jeleit mutatják. Az egész társadalomra az élvezetek szaporodása, élvezni vágyás erősbulése mellett is nem egyszer a szürke reménytelenség borul.

Az állam nagy és erős, sokak nézete szerint mindenható. Pénztárai telvők, de erejének fokozódása a társadalomnak gyöngülésével s a társadalmi tevékenységnek elsorvadásával jár.

Pusztul a régi szittya magyar, új hazába igyekszik a földnek népe, sőt a mi talán legcsodálatosabb, maguk a városi elemek sincsenek megelégedve a fejlődéssel, habár bizonyos, hogy a több mint harminc év óta követett politika az iparnak és a kereskedésnek fejlesztésével akart kitűnni.

Lehet-e csodálni ezek után, hogy ilyen viszonyok között a bomlásnak annyi kétségtelen jelét látva, még azok szívébe is sötét aggodalom lopódzik be, akik abban a szűkebb körben, a melyben élnek, a fejlődésnek és emelkedésnek édes eredményeit élvezhetik? Egy olyan társadalomban, hol a bomlás szelleme vált uralkodóvá, nehéz, sőt idő múltán szinte lehetetlen megőrizni a mesterségesen teremtett nyugalmat és boldogságot.

Pedig kétségtelen, hogy a magyar nemzet ma többet hajlandó és képes is okosabban dolgozni, mint ötven év előtt. Ha egy pillantást vetünk mezőgazdaságunkra, azonnal egész serege jut kezünbe a bizonyítékoknak, melyek ez állítás igazságát mutatják.

Szaporodott és pedig nagy arányokban a művelés alá vett terület s az eke alá került telkeken sokkal jobb művelést folytat a mai nemzedék, annál, mit apái ideálisnak tekintettek. 1870—1894-ig csak a búzát termő terület kerek egy millió hektárral, azaz 60 százalékkal, a termelés pedig 17·8 millióról 50·4 hektoliterre, vagyis 180 százalékkal emelkedett. Hasonló arányú az emelkedés a többi növényeknél is.

Az ipar terén körülbelül ugyanezekkel a jelenségekkel találkozunk. 1863-ban Magyarország nyers vastermelése nem érte el a 2 millió mázsát, 1895-ban pedig már többre rugott 4.690.000 métermázsánál. Kőszéntermelésünk 1863-ban 10·3 millió régi mázsa volt, 1908-ban pedig már 57 millió métermázsát tett ki.

A középbirtok mégis pusztul, a paraszt mégis jobb hazát keres s vidéki városaink szükségét látják annak, hogy tanácskozássra gyűlve, tanácskozzanak, miként vethetik meg a jobb jövő alapját? Annyi bizonyos, hogy a fokozot-

tabb munka s a munkának óriási mértékben emelkedő eredménye mellett sem boldog a magyar. De hát miért? Ez régi talány. Próbáljuk a talányt megfejteni.

A fokozott munka jutalma ugyancsak csekély részben azé, a ki dolgozott. A magyar föld fokozódó termései mellett is több milliárd teherrel van lekötve. És ez adósság évről-évre veszedelmes arányokban szaporodik. Az exekutiók, a szerződések alakjában történt elidegenítéseknek száma óriási s a föld jövedelmének tetemes részét adó alakjában elviszi a kincstár és a betáblázott adósság, úgy, hogy lelkiismeretes számítások szerint a jövedelemnek több mint 50 százaléka nem a birtokosé többé. A magyar nép nagy része rabszolga munkát végez.

Idegen zsebekbe önti annak jókora részét, mit munkájával megszerezni birt. Még a köszénbányák és vasgyárak fokozódó termelésének haszna is idegen tőkészek kasszáiba folyik. Adózói lettünk a külföldnek, külföldről beözönlött tőkének, mely szívesen kínált támogatását drágán fizetetteti meg velünk.

Ennek a helyzetnek nyomában az egykori vezető rétegeknek a vezetésre képesítő tulajdonságokból való kifosztása jár. Ez a legsúlyosabb veszteség, mely bennünket ért, a legsötétebb felhő, mely hazánk eget elborítja. A testi satnyulás, a szocializmus, a büntettek szaporodása, az öngyilkosok, az örültek számának elrettentő emelkedése és azoknak a sötét bűnöknek fölbujánzása, melyekről pirulás nélkül beszélni sem lehet. nagy fontossága mellett is csekélyebb jelentőségű, mint az, hogy a vezető osztályokban kevés a tett erő, apad a kötelességérzet, kivész a pártolni vágyás a szenvedő és hanyatló rétegek iránt, pedig e nélkül nemzet magasra nem emelkedhetik, sőt nem is foglalhat el olyan polcot, mely részére társainak becsülését biztosíthatná.

A feladat, mely előttünk áll, önmagában véve is nagy, de még inkább azzá emelkedik, ha összemérjük vele saját erőinket. Mind a mellett habozni nem lehet, habozni nem szabad. Gyökerében meg kell változtatni ezt a gazdasági politikát, mely a fényes kiállítások a termelés szédítő emelkedése mellett is oda juttatott bennünket, hol ma állunk. *Magyarország legyen a magyaroké, ne csupán névleg, hanem valóban is.* Ne üdvözljük Isten hozottal azokat a külföldi spekulánsokat, akik elragadják egy — egy darabját a magyar földnek s ott idegen nemzetek Isteneinek emelnek oltárokat. Költöztessük vissza a paraszt szívébe az anyaföldhöz ragaszkodás fogyó érzetét nemesítsük meg a közép osztályt, fenköltebb törekvéseket oltva belé annál, a mely után ma fut. Juttassuk tuda-

tára azt, hogy az élvezet, nem alapja a jövőnek és hogy maga a munka csak akkor válik a társadalom fejlesztésének eszközévé, ha annak jutalmát a munkásnak tudjuk biztosítani.

Igy haladva, remélhetjük, hogy a mai gazdasági politika meg fog változni, vagy tisztább lesz az erkölcsi légkör is, amely bennünket ma körülvesz, lenyűgöz és a legjobb erőnktől megfoszt. Tegyük meg a paraszt és a kisiparos osztály érdekében azt, amit jogosan kívánnak. Teremtsünk a szövetkezetek segítségével olcsóbb hitelt, a fogyasztásnál pedig szabadítsuk fel a falu népét az uzsorától. És ha mindezt sikerült elérni, kíséreljük meg, vajjon az értékesítő szövetkezetekkel nem lehetne-e népünket oda emelni, hogy termékeinek árát bizonyos fokig maga szabhasa meg? Ebből folyólag követeljük a börzének oly megváltoztatását, mely a gazdáknak ott sulyt és befolyást biztosít s a „papiros buzát“ örökre lehetetlenné teszi. Vigyük keresztül a régen ígért adóreformot oly irányban, hogy a mellett a kicsiny emberek keresete adótól mentve legyen, s a fogyasztási adókkal az állam ne tegye drágábbá polgárainak az ételt és italt s ebből folyólag ne tegyük lehetetlenné, hogy Magyarországon a földművelő és iparos olcsón termelhesen.

Változtassuk meg a vámtarifát úgy, hogy az a nemzeti munkát és a nemzeti termelést valóban védelmezze. Igyekezzünk azokon az aránytalanságokon, melyeket Magyarországon a földbirtok megosztása mutat, telepítéssel, parcel-lázással, járadékirtok teremtésével, kisebb bérletek előmozdításával segíteni. Sürgessük a mezőgazdasági érdekképviselet megteremtését és törvénybe iktatását. Követeljük a gazdasági főiskolát, a borhamisítási törvény szigorú végrehajtását s az uzsoratórvénynek oly értelmű megváltoztatását, mely mellett a kicsiny emberek tönkre tétele legalább nagyobb arányokban nem lesz lehetséges.

A kereskedelmi törvénynek reformja sürgető szükség, mert a mainak hézagai teszik lehetővé, hogy furfangos és lelkiismeretlen üzérkedők tönkre tegyenek egész vidékeket, amint az Kis-Cellben és Veszprémben is történt és helytelen ultra sodorják az egész társadalom fejlődését. Ezekhez a föladataknak még egész csapata járul, amelyeket azonban oly értelemben és irányban kell megoldani, hogy ebből a nemzetre csak fejlődés és emelkedés származhassék.

Az eddig követett önző politika helyett, mely bennünket a bukás szélére vitt, meg kell teremtenünk az igazán magyar nemzeti politikát, a mely nélkül lehetetlenné lesz téve a biztos alapon nyugvó haladás.

Azt óhajtjuk, tehát, hogy az anyaföld é

művelői iránt érzett rokonszenv, a gyengének és gyámoltalannak támogatására siető keresztény indulat, ne csak egyes pártoknak legyen tulajdonsága, hanem hassa át az egész nemzeti képviselőtestületet. Az igazság és fenkölt törekvések minden sülyedés és hanyatlás dacára sem veszítették még el erejüket. A nemes célu törekvések, mint azt a mostani agrármozgalmunk története is mutatja, még mindig képesek meghódítani a nemzet jobbait. S ezek után indul a tömeg. Azok az eredmények, a melyeket eddigelé elég szerény eszközökkel, de nem lankadó munkával elérni sikerült, elég bizonyíték arra, hogy nem állítunk alaptalant. A magyar agráriusok megkezdték a magyar társadalom reformját, a magyar közvélemény meghódítását s immár eredményeket is mutathatnak.

Ezek között legbecsesebb az a fokozódó kötelességérzet, az a munkára kész hazafiasság, mely nemcsak a kormánynál, hanem a társadalom egyes köreiben is mutatkozni kezd. Ujból azon az uton haladunk, hogy utálni kezdjük a bünt és azt, ki azt elkövette. Föllázad bennünk a lélek, ha reá gondolunk, mi történt a ruténnel s milyen fogásokkal tették tönkre Szabolcsnak, Torontálnak egykor tehetős népét és vitték bele nemzetünk legegészségesebb rétegeit a szocializmusba.

Ezek a jelek a jobb jövő hajnalhasadását jelentik és a helyesebb fejlődés biztosítékai.

Elmondtuk ezeket az igazságokat. A ti dolgotok — édes testvéreink — hogy ezek az igazságok megmaradjanak igazságoknak.

És valjon megmaradnak-e azoknak?

Erre a válaszunk ez:

A választások közelednek. Készüljétek és vigyázzatok!

POLITIKAI HIREK.

Budapest, 1901. jun. 13.

Országgyűlés. A t. Ház, a delegációs ülések befejezése után tegnap — június 12-én tartotta első érdemlegest ülést, amikor folytatták az összeférhetlenségi törvényjavaslat részletes tárgyalását. A vitában részt vettek Polónyi, Kubik, Holló, akik az egyes paragrafusoknál módosítást nyújtottak be. A tárgyalást Széll Kálmán nagyon sietteti. Persze, mert két hónap alatt még igen sok ledarálni valója lesz a háznak. Az összeférhetlenségi javaslatot egész hét folyamán tárgyalni fogják, sőt igen valószínű, hogy még a jövő hetet is igénybe veszi:

Államháztartásunk hanyatlása. Lukács pénzügyminiszter most tette közzé az állampénztár kezelési kimutatását az 1901. év első negyedéről. E kimutatás alapjai valóban megdöbbentők s ijesztően igazolják, hogy a nép szegénysé-

gével szemben az adóbehajtás minden kiméletlensége is immár lehetetlen s a bevételeket nem lehet többé a folyton fokozódó kiadások arányában fölszigázní. A miniszter számai szerint az 1900. év első negyedében volt az összes bevétel 229,095.930 korona 49 fillér, vagyis 5,932,207 k. 92 fillérrel kevesebb, mint a múlt év megfelelő időszakában. Ugyanezen idő alatt volt az idén kiadás 310.596,019 kor. 97 f., tehát 23.958,296 k. 62 f.-rel több, mint a múlt évben, úgy hogy a negyed e pénztári mérlege egészben 29.890,504 k. 59 f.-rel kedvezőtlenebb a tavalyinál. A kiadási többletben legjelentékenyebb összeggel 16.785,463 k. 60 f.-rel a közösi kiadások szerepelnek, amiből körülbelül 13 millió csak futólagos többlet ugyan, de a többi, tehát több mint 3 millió, a magasabb előirányzat következménye. Hasonlóan 3 milliónál nagyobb többlet mutatkozik a másik meddő kiadásokról: az államadóságoknál. Viszont a bevételi csökkenés legjelentősebb tétele, mely a fogyasztási és ital-adóknál elmaradt, 8.944,609 k. 70 fill. Ez a legkiállóbb bizonyága az általános szegénységnek, amelyel szemben immár a kincstár minden fufangja és kegyetlensége tehetetlen. Egyébként pedig ez a kimutatás igen szépen biztat, hogy erősen utban vagyunk a — — deficit felé.

A delegációk ülései. Aki a delegációk tárgyalásait figyelemmel kíséri, elbámul azon a szolgál modoron és hangon, mely, úgy a szóbeli mint az írásbeli előadásokon és jelentéseken végig ömlik, mintha Budapestről csak azért mennének föl Bécsbe, hogy a hazai közönség tejjel-mézzel folyó Kánaánjáról — a hét kövér esztendő leirhatatlan áldásáért, a közös miniszteriumokat a nókok és udvarlások zsolozsmái között koszorúkkal halmozzák el. Mert mit is csinált és mit is csinál voltaképpen ez a delegáció? Semmit mást, mint belekotorász könyökig az ország zsebébe. Mert nem volt még az a kívánság, melyet a magyar delegáció a közös miniszternek meg ne szavazott volna. Óriási számokkal szaporodott újra az 1902-ik eszentendőre a közös ügyek költsége. Ez az eredménye az idej delegációknak. És valjon ebben a nyomoruságos voltunkban honnan várjuk és reméljük országunk, népünk javulását. Itt lesznek pár hónap alatt a választások. A nemzeti akarat megnyilvánulására a tér szabad lesz. No, majd meglátjuk, hogyan fog ez ez akarat az országgyűlésen érvényesülni?

Politikai zsidvásár. Ez is megkezdődött. A vevők a képviselőségre áhítozók. Az eladó a kormány. No, persze, hogy az. Nem ám a nép. Szó sincs róla. Ez csak olyan ötödik kerék a szekérben. Hanem az ötödik kereket most kenik az ország szélében-hosszában. Talán alig van kerület, ahol már választási mozgalom ne lenne. Mindenütt ott szerepelnek a liberális-had emberei. Ellenzéki alig hogy akad egy-két helyütt. A répi pedig elfásulva nézi a körülötte történő dolgokat. Mert hiszen nincs, aki azt mondaná: Atyámfiai! Ne busuljatok. Én a ti hívetek vagyok — testestül, lelkestül. Pénzt nem tudok adni. De ahelyett adok szeretetet, becsületet és igaz ragaszkodást hozzátok. ... Jaj, bizony! Kevesek lesznek, akik ezt fogják mondani. A politikai zsidvásár pedig folyik Dunán túl és innen, valamiképpen innen a Tiszán és azon túl. A jó vásárt pedig azok csinálják, akiknek pénzük van, de elvük nincs, mert hitük sincs. Ugy van ez!

LEVELEZÉS.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Engedelmet és ezer bocsánatot kérek, hogy igénytelen levelemben egy pár kérdést intézek a jó népvédő szerkesztő urhoz.

Kerületünkben a néppárt mindig erősen állt s a mult választáskor is csak gazságok, visszaélés és lélekvásárlások árán tudtak boldogulni a kormánypártiak, kiknek értékük mostanában még jobban alá szállt. A „Magyar Néplap“ csinálta ily erőssé a mi kerületünket, az ő szava után járunk, az ő 29 pontos jelöltjeit szeretjük és dicsőítjük. Amit a „Magyar Néplap“ ajánl, mi azt teszszük és nem riadunk vissza semmi harctól, fáradságtól, csak hogy az ő általa ajánlott képviselőjelölteket diadalra juttassuk.

Most is erősen szervezkedünk. Vagy ezer polgár egyhangulag a 29 pontos jelöltet fogadta el és megesküdött, hogy győzni kell ennek a néppártnak minden áron.

Ha 1896-ban csuful kijátszottak, megcsaltak bennünket és gazságukkal törtek ellenünk a zsidók, most mit várhatunk? Széll ígerte, ha csak ígéret marad, akkor így tesznek újra, de ha az ígéretet beváltja, akkor biztos a győzelmünk! Csak jelöltet nekünk!

A Kossuth-párt és a liberális-párt már szervezkedik, de hol a néppárt? Vagy talán elpártoltak tőlünk? Nagyon kérem a szerkesztő urat: világosítson fel a 29 pontos néppárt helyzetéről, hogy a polgárokat viszont én igazítsam utba. Mindenki csak azt kérdi: kapunk 29 pontos jelöltet? Én is ezt kérem tisztelettel, hogy szervezkedésünket komolyan megkezdjék.

Maradtam a tisztelt Szerkesztő Urnak.

Csacza, 1901. jun. 3.

Néppárti üdvözléttel

Kaszás Nep. János.
iparos.

Felelet. Kedves Barátunk! Igazán örömmel és meghatva olvassuk nagybecsű levelét, amelyből tisztán visszatükröződik az a szeretet, melyet ez országban nem igen találni.

Nagy örömünkre szolgál az, hogy önök tisztán csak a 29 pontu néppártra akarnak szavazni és — mint írta — ha vérrel is, de diadalra fogják juttatni ezt a dicső pártot.

Különösen önök tartozunk köszönettel és hálával, hogy a mi régi nyájunkat úgy összetartotta és lelkesítette éveken át. Adja Isten hogy buzgalmának legyen gyümölcse, amit épp úgy, mint a haza és az egyház egykoron élvezhessen.

Még élénken vi-szaemlékezünk azon szomorú napokra, mikor önöket oly rutul kijátszották a választási napkor. Sajgott a vérünk, könyezett a szemünk, hogy azt a népet, mely felvilágosodott és most egyszerre sikra szállott, hogy a királyt, a hazát, az egyházat és a saját jogát megvédje, ezt a dicső népet lődözték, éhezettették, engedték az esőben egész napon álldogálni s amikor a legszentebb jogukat, a szavazást, akarták gyakorolni, azt megvonták.

Talán szenvedésükkel csak erősödtek? Ugy kell lenni, ha most is oly tántorithatlan és igaz hiveik a 29 pontu néppártnak.

Az ilyen néppel még lehet győzni! Ezt a népet nem lehet elhagyni!

Eddig azt gondoltuk, hogy mi csak porszem vagyunk, melyet a szél is fölkavar, de most tudjuk, hogy porszemekből álló szikla vagyunk, mely az orkánnal is szembe néz!

Csak előre! Tovább a lelkesedéssel! A fő az legyen, hogy a „Magyar Néplapot“ minden házba be kell vinni és eszméit hirdetni uton-utfélen.

A választásokra okvetlenül állítunk jelölteket s Isten és a magyar nép segítségével igyekezzünk a törvényhozásba **igazi népképviselőket** juttatni. De az még nem elég, hogy egy-egy község lelkesüljön. Igyekezzünk az egész országban a Magyar Néplapot terjeszteni. Ma még korai a szervezkedés, a nép is el van foglalva, itt az aratás. De ha ez elmult, lapunkban megadjuk a riadójelet s akkor **fel a munkást! A nép megmentésére!**

Ezer üdvözléssel

a szerkesztő

A szegénység.

Erről a sokat hánytatott kérdéstről már annyit írtak, hogy a tinta, toll, papiros, nyomdafesték és fáradtság, ami elfogyott, pénzben körülbelül kitesz annyit, amennyivel a szegénységen alaposan lehetne javítani. De aki a szegénységről az első cikkelyt írta, az bizonyára nem gondolt erre. Máskülönben kiadta volna a jelszót: aki a szegénységet akarja megakadályozni, az ne cikkelyt, írjon hanem a tinta, toll és papiros árát adja a szegényeknek. De mivel ezt nem tette se az első, se a második, se a harmadik író, ezért özönével jöttek napvilágra a szegénységről írott cikkelyek, amelyek mindegyike egy ékes szegénységi bizonyítvány — az illető cikkely írójának.

Mindazonáltal én még most is megpróbálkozom egy ilyen cikkelyvel. Talán ez nem lesz szegénységi bizonyítvány.

A szegényügy kérdése szociális kérdés. Még pedig a legfontosabb kérdés, amelylyel érdemes foglalkozni. És még érdekesebb meghallgatni az érdekelteknek.

Mint tudjuk, a szegénység a szülőanyja minden rossznak, ami csak van ezen a világon. Ez teremtette meg a szocializmust is, meg az anarchizmust is. Ez a szülőanyja minden bűnnek: a lopásnak, gyilkolásnak, rablásnak, csalásnak, hazugságnak.

A szocializmus és az anarchizmus, mert nincs meg a napi kenyér, az egész társadalmat akarja felforgatni. Akinek nincs kenyere, az lop, hogy éhen ne haljon. Aki éhes, az elszánt és egy pár krajcárért embert öl, rabol és csal. Aki éhes, az egy pár garasért is képes hazáját eladni, elárulni, nem törődve a hazárulás végtelen nagy bűnével. Aki éhes, az nem törődik becsületével, odaadja egy falat kenyérért is.

Ha szegénység nem volna, a börtönök cellái is üresek lennének: nem volna rablás, lopás és gyilkolás.

Jobb erkölcsöket, hazaszeretetet, jámborságot,

istenfélelmet csak akkor érünk el, ha a szegénységet megakadályozzuk. Nem mondom, hogy mindenkit földesgazdává kell tenni s csak akkor lesznek jobb állapotok. Nem Ezt nem mondom. Szegénység mindig volt és mindig lesz. Ámde szegény hazánkban a szegénység nagyon is nagy, oly nagy, hogy nem lehet mondani: ilyen mindig volt és lehet továbbra is. Nem. Ezen állapot türehtelen. Ezt meg kell akadályozni minél előbb, mert különben a szegénység oly arányokat fog ölteni, hogy hazánkban még a templomokat is fogházakká alakítják.

Ezt az állapotot nem szabad bevárni: előbb kell intézkedni. Intézkedni kellene előbb a kormánynak: adjon ingyen földet, vető-magvakat, szállítsa lejjebb az adót, adjon olcsó kölcsönt és védje meg a népet az idegen náció gazdaságaitól. Ez a kormány feladata.

Az egyház is tegyen intézkedést: az egyházi földeket parcellázzák fel, adják olcsón a népnek bérbe, foglalkozzanak a papok maguk a termény elárulásával, nehogy a tudatlan népet félrevezessék a zsidók, akik rendesen poton áron veszik meg az évi terményt; a papok világozsítsák fel a népet, adjanak tanácsot és utbaigazítást; csináljanak ők maguk is szövetkezetet és egyesületet.

Magának a népnek van azonban a legnagyobb feladata: szorgalmas munkásság és rendes élet. Ez a fő kellek.

A szegénységnek legtöbbször ez az oka. A nép háromnegyede elhanyagolja a földet, nem műveli rendesen; ha van pénze, eliszsza, elmulatja, a családra nem gondol. Ez az oka a szegénységnek.

A népnek feladata még az is, hogy ne zsidóhoz forduljon kölcsönért, hanem a keresztény szövetkezetekhez. Ennek elmulasztása is okozza nagy részben a szegénységet. Hány és hány fizeti méreg drágán ezt a kölcsönt?

Nagy a feladata a kormánynak is, az egyháznak is, meg a népnek is, de egy kis jóakarattal mellett közösen, vállalva a szegényügy mostani siralmas és szárandó helyzetén könnyen segíthetnének.

A kormány van hivatva legelső sorban, hogy orvoslást adjon. Ezt a haza sorsa, jövője, becsülete és fejlődése kívánja. Hogy eddig késett és késik, szomorúságos dolgokat tapasztalhatunk a főszolgabírói hivatalokban, ahonnan ezrével adják és kérik ki az utleveleket. Ha a kormány vár, a nép türelme elfogy és elmegy más és jobb hazát keresni.

Az egyház van hivatva másodsorban, hogy segítsen a népen. Jézus mondta, hogy az irgalmasság testi cselekedete közé tartozik: az éhezőknek ételt adni, szomjazóknak italt adni. Tegyük ezt meg azok, kik erre tanítják a népet: a papok, az egyház.

A nép meg tegyen úgy, mint már mondtuk és akkor bizvást nem lesz oly nagy szegénység, mint most. „Segíts magadon és az Isten is megsegít“ tartja a közmondás. Tegyük így és nem lesz okunk zúgolódni sorsunk fölött.

(j. i.)

A vallásoktatás.

El nem tagadható, hogy Magyarország egy ezredévi fennállását, művelődését és haladását a kereszténység mozdította elő. Ha nem lett volna szent István királyunk, aki a kereszténységgel megvetette az ország alapját és jövőjét, ma már a magyaroknak hült helye volna s művelődéséről és haladásáról szó sem lehetne.

Szükségtelen, hogy fejtegyünk a keresztény vallási tanok hatását az országra nézve. Hisz ezt minden ép eszű ember meg tudja magának magyarázni, ha csak némi felfogása is van a keresztény vallás dicső tanáról. Tudhatja mindenki, hogy ha nem lett volna keresztény, vallás, mely erkölcsösségre tanít, a bűnt kárhoztatja és a szeretetet, békét hirdeti, akkor országunk népe egymás ellen áskálódott, harcolt volna; egymást lopták, csalták ölték volna; örökös háborúság, bekevlenség és fejtelenség uralkodott volna. És mi lett volna az országból? Magától értetődik, hogy romba dőlt volna egy század mulva s ma Magyarországot csak úgy emlegetnék mint Szodoma és Gomora városokat.

De hála a magyarok Istenének, kaptunk egy dicső királyt, szent Istvánt, kinek éles esze belátta a kereszténység szükségességét s fáradságot, pénzt nem kimélve, rövid idő alatt keresztény szellemben oly szépen berendezte ezt az országot, hogy egy század mulva vetekeztünk a többi állammal.

A kereszténység győzött török-tatár ellen; a kereszttel és szűz Mária lobogóval a seregek élén fényes győzelmet arattunk a szabadságharcban — és még sok ilyen adatot tudnék elősorolni.

Nem bizonyítgatom a keresztény vallás varázseréjét, rátérek a cikkely tulajdonképpeni tárgyára: a *vallásoktatásra*.

Hogy országunk további fennállását biztosítsuk, szükséges, hogy az ifjúságba a vallásosságot beplántáljuk. Az ifjúság az ország fundamentumja, ennek kell erősnek lenni, hogy össze ne düljön az egész alkotmány, az ország.

Sajnos azonban, a vallásoktatás mostanában nem ⁿgy megy, mint kellene. Az elemi iskolákban hetenkint két órát szánnak a hittanra; a felső iskolákban még ennyit se.

Amit egy pár óra alatt megtanul az ifjúság, azt épp oly hamar elfelejti s így többen még imádkozni se tudnak. Így tanulnak a tanító és tanár-képezdékben is, ahol tulajdonképpen a legnagyobb szükség van a vallástanra, mert ha a tanító nem tudja a hit és erkölcs-tant, hogy tudja tanítványát nevelni?

Meg is látszik ez az ifjúságon. Erkölcsük romlott oly romlott, hogy félnünk kell a jövőtől, amikor majd e fundamentum lazulni, gyengülni fog, amit követ az alkotmány, az ország romba dőlése. Ezt várhatjuk, ha ifjúságunk lelkét nem fogják kellő módon nemesíteni a vallásoktatásnak nem engednek több időt.

Menjünk csak vasárnap akár a fővárosban, akár falun templomba. Látni-e ott az ifjúság közül egá

ajtatatos lelket? Nem, egyet se. Ha ott is van, nem imádkozik és nem hallgatja a szent beszédet, hanem zsebre tett kézzel elbáméskodik, beszélget és nevetgél.

Nézzük őket az utcán. Pesten különösen a fiatal lányok egész réme ez az *aranyifjúság*, amely tulajdonképpen *ficsur* nevet érdemel. Falun, no ott se dicsekedhetik senki az ifjúsággal. Káromkodnak, verekednek és részegeskednek. Egyáltalán nem is igen látni egy legényt se templomban vasárnap.

Iparosaink se különbek. Mint inasok is már vetekekednek a legényekkel az ivásban, dorbézolásban és káromkodásban. Hja, az inasok ismétlő-iskoláiban előbbre való a fizika, geometria és más tantárgy, mint a hittan. Ez magyarázza meg az inasok viselkedését.

De ezt az álláspontot, kegyelmes és göndörhaju kultuszminiszter ur, nem lehet tovább tűrni! Kérjük és követeljük, hogy az iskolákban toldja meg a hittani órákat; a tanító és tanár-képzőkben nagyobb gondot fordítson a vallásra és ne Piklereket ültessen a tanári székre. *És különösen kérjük a tanoncok vallásoktatását.*

Kegyelmes miniszter ur! Ha a haza sorsa szíven fekszik, tegye meg ezeket, mert máskülönbén ezeréves országunk nem fog megérni egy századot se. Az ifjúság a nemzet reménye és dicsősége. Ha ezek veszendőbe jutnak, vele együtt az ország régi dicsősége, hatalma, erőssége le fog lohadni és mint egy buborék megsemmisül.

Az ország alapja eddig a keresztény vallás volt. Fenn is állt ezer évig. Ha azt akarjuk, hogy még tovább éljünk, a régi állapotot erősíteni kell, a már kialvófényben levő vallásosság tüzeit újra fel kell szítani.

Csak így lehet biztosítani hazánk további fennállását, dicsőségét és hatalmát.

Jovicus.

Szent Antalról.

(Jun. 13.)

Édes dal, ma jöjj a lantra,

Szent Antalnak napja van.

Róla zöngjön ma énekiünk,

Rola unos-untalan.

Aki Jézust úgy szerette,

Hisz övé volt nagy szerelme —

Őt kívánta váltig ő,

Antal, a Szent és Dicső.

Őt kívánta s csak azt kérte,

S folyton imiggy rebege:

A szegénynek, szenvedőnek

Legyen mindig kenyere.

Mert ha nem volt, ám odadta
A magáét s így szölt ajka:
— Jézus küldé ezt, ime,
Kinek édes a Szíve.

Szűa szegények nem éheztek...
Hiszen volt Szent Antaluk,
Aki éppúgy őrzé őket,
Miként védő angyaluk.
Nem éheztek és az ajkak
Buzgó, édes hálát adtak,
S Szent Antalnak kenyere
Egyre, folyton terjede.

S falu nincsen, város nincsen,
Hol Szent Antal kenyerét
Ne ismernék. Jól ismerik
A világon szertesét.
S pártfogását miljók kéri,
És imájuk felhat égis,
Ott Szent Antal átveszi
S az Istenhez elviszi.

Óh, hát vedd át — édes Szentünk —
Imáink' is e napon!
(S vedd szívesen ezt a dalt is,
Mely rólad zöng ajkimon):
„Szent keresztünk egyre folyton
Tiündökljön és ragyogjon;
S imádja egész világ
Az Uristen Szent Fiát!

V. István.

Miért nem lettem én budapesti háziur?

Mulatságos história.

(Elbeszéli egy ujságíró).

Ugy kell nekem! Manapság valami négy emeletes ház tulajdonosa lennék, ha hallgattam volna Fekete Jánosra, az én csongrádi szürdölmányos parasztomra.

Furcsa egy história ez, kérem. Elmondom. Ha elolvastátok, meghallgattátok, ha nem olvastátok el, nem hallgattátok meg.

Három esztendeje, ennekötte itt, Pest-Budán, a „Reggeli Riadó“ című ujságnál voltam munkatárs. Szerkesztöm az egyik decemberi napon így szölt hozzám:

— Vackor Kajetán ur (ez én vagyok, kérem szeretettel) — holnap ne feledkezzék el a Vigadóban esti 8 órakor tartandó hangverseny álarcos bárról. Tessék elmenni, s a hangversenyről a bírálatot, szóval az egész dologról a hü és részletes jelentést elvárjuk.

Eljött a másnap. Én éppen másodemeleti szobámban (esti hét óra) volt ruhatárom fölött tartottam szemlét — (ami, melleleg és zárjel között legyen mondvá,

nem ért egy — zsemlyét) — mondom, elárvult s doktorokat esengő ruhámat poroltam, tisztogattam, amikor kopogtatás hangzik az ajtómon.

— Szab — — Te — — Tessék! — szöltam zavaromban, nem tudván, ki légyen a december 17-iki látogató?

Egy szürdölmányos, alacsony, kissé puposka emberke lépett szobámba, hosszadalmas lábsarulások közepette. Zsiros tarisznya lógott nyakában, valamiképpen zsiros köcsög, karma nélküli kalapot szorongatott kerges tenyerében, amely görcsös hotot is tartott.

— 'Csértessék a Jézus neve! Csés jó napot adjon Isten!

— Adj' Isten! Mi tetszik? kérdeztem kelletlenül az ismeretlen parasztot.

— Kérem szépen, én vagyok az a bizonyos Fekete János.

— Nagyon szép — feleltem.

— Igön is. Az én édös apám mögházasodott.

— Meg-e?

— Móg, igenis. Oszt elvette Dirdurr Dorottyát.

— El?

— Igön, el. Oszt löttek nekik gyerökeik.

— Lettek?

— Igön, löttek. És peniglen hét. Illik tudni: Dömötör, Kilián, Joákim, Kalugyer, Flavián, Péter és János. No, most mondja el utánam az ur!

— Én mondjam el? De hát minek mondjam el én? Voltaképpen pedig miért jött, mit akar, mit kíván, mit óhajt? — kérdeztem egy szuszra.

— Nöm mondja el? Penig hát ezön fordult ám mög a dolog. No, jó. Hát akkor elmondom mégegyszer én ugymint és illik tudni: Dömötör, Kilián, Joákim, Kalugyer, Flavián, Péter és János. Ugy, la! Most oszt mönjünk tovább.

Véletlenül rápillantottam a faliórára. Két negyed volt nyolcra.

— De uram, jó uram, édes uram — kiáltottam dühösen — mondja meg az Isten szerelmeért, hogy mit akar? Lássa, kérem szépen, nekem nyolc órakor bálban kell lennem. Igenis ott. Mert, ha nem megyek, elveszitem a kenyeremet. Oszt velem együtt éhen fog halni hét gyerek. Érti. Aztán talán össze fog dűlni a Lipót templom, ha én nem leszek ott. Hát lássa...

— Bálba mégyön az ur?

— Oda. Oszt most már fél nyolc. Hallja, fél nyolc. Hallja, fél nyolc. Nekem pedig nyolcra ott kell lennem.

— Bálba mégyön? Hm... hm. Nem jó lészön az. Mert ma péntök vagyon. A sibillák könyvében penig megvagyon írva, hogy:

„Péntökön ne menj te vigassághoz,

Baj lészön a te fámiliádba?“

— Jó, jó, elhiszem... de

— Nono! Csak nyugvást legyünk. Oszt mönjünk tovább. Azok (már illik tudni a Fekete János gyerekei) mögházasodtak szintig. És penig: Dömötör elvette Libatopp Évát, Kilián Józsga Eufiozinát, Joákim Szorits-

meg Bábit, Kalugyer Görgöteg Julit, Flávián Kezenines Sárát, Péter Madzag Esztit és János (ez én vagyok, kérem szeretettel) Vadrózsa Treszkát. No! Hát most mondja el utánam az ur!

— Mondja el az a durrogós, sístergős istennyila.

— No! Jó! Nöm baj! Mönjünk tovább — beszélt az én emberem, a legnyugodtabb flegmával, s ugyanakkor leült egyetlenegy rozszant székemre.

— De, kérem, az az én székem.

— Nöm bánom én, ha a Herkópáteré is. Ugy! No! Oszt mondom — vagy még nöm is mondtam — ezeknek löttek gyerekeik.

— Sok-e?

— Tyüh!

— Jerum! — kiálltattam — ezek a Feketék kitolnak bennünket a kaspiumi tengerig.

— No! És pedig: Dömörtörnek nyolc. Illik tudni: Barnabás, Niketás, Mátyás, Mónika, Szilveszter, Azed, József és Benjamin. Ugy, no! Hát most mondja el utánam az ur!

— Jézus Mária szent József — már háromnegyed — de —

— No! Nöm baj! — folytatta kerlelhetlenül az én emberem. Nöm baj. Mönjünk tovább. Kiliánnak lett kilenc.

— Nem bánom én, ha tizenkilenc is.

— Kérem, annyi csak Kalugyernek leve.

— Azt már nem hiszem el — szoltam egy kissé megütközve az ábrahám termékenységen.

— Nöm hiszi az ur? Hát majd elmondom.

— El, elhiszem, az Istenért! Dehogyan nem hiszem el. Hanem hallja, ha most maga rögtön ki nem takarodik innen, — folytattam kétségbeesve — hát akkor agyonszúrom ezzel a — — pipaszurkálóval.

— Ejnye, de goromba az ur! No, de nöm baj! Tehátlan Kalugyernek kilenc. És pedig: Timót — — —

Ekkor már elfogott a vadállati düh. Odaugrottam Fekete János elé, aki éppen — pipáját tömögötte.

— Hát izé! Fekete János! Ha most egyszerre ki nem takarodik, hát *policájt* hivatok. Értette?

No, ez használt.

— Ejnye, de igön is goromba embör az ur! Nono! igyen bánik vala az ur a kliensekkel, hát akkor eimehet az ur kukutyinba zabot hegyezni.

— Mi? Hát fiskális vagyok én?

— Hát nem Kilenclánc Fodor ügyvéd az ur?

— Kilenclánc Fodor a maga lelkén! Én Vackor Kajetán ujságiró vagyok. Az az ur pedig egy emelettel lejjebb lakik.

— Hm! Nono! Hát mért nem mondta ezt mindjárt az ur?

— Jerum! Megüt a guta! Mért nem mondtam? Hát miért nem kérdezte? Tessék, még neki áll fölebb.

— Nono! Hát mék. De tanácslom vala, hogy nömönjön az ur ma vigasságba, mert meg vagyon írva a sibillák könyvében, hogy — —

A többit már a folyosón mondta el Fekete János. Mert gallérjánál fogva kíségettem az ajtón.

Alig volt tíz pernyi időm az öltözködésre. Mire a Vigadóba értem, éppen fél kilenc volt. Akkor kezdtek a hangversenyt. Legesleghátul egy oszlophoz támaszkodva néztem a körülöttem hullámzó álarcosokat. Egyszer csak valaki — egy nő-álarcos — vállamra ütött.

— Hát te mit busulsz — te filiszter ujságiró? (Az álarcos bálban mindenki per-tu egymással.)

Ránéztem a kérdezetre. Hajh! Micsoda szemek voltak azok! Aztán micsoda homlok! A szájából csak az also ajka latszott ki. Mert a többi részét arcának bársonyálarc fődte.

Az álarcos megismételte kérdését.

— Én — feleltem ujjongva — dehogyan busulok. Az igaz, hogy előbb busultam. De, mert téged itt lát-lak mellettem hidd el, hogy örömben még a kecske szabómat is megölelném.

— Miért?

— Miért? Hát azért, mert náladnál szebb nőt még nem láttam. (Pedig hajh! — de sokat láttam!) No, meg azért, mert — — eh, mit csürjem-csavarjam a dolgot — szeretlek, szép maszk!

— Szeretsz? Hiszen nem is ismeresz? Meg aztán azt se tudod, szép vagyok-e?

— Te nem lehetsz csunya. Ez a karrarai márvány homlok, az álarc alól kiragyogó szép szempár, ez a termet mind amellet bizonyít, hogy te vagy a szépek legszebbike.

— Piha! Meglátszik, hogy ujságiró vagy. Hátha ferde a szám, vagy nagy az orrom?

— Eh! Nem lehet! No, meg ha úgy volna is, akkor is szeretnék.

— Mivel bizonyítod be ezt a mondásodat?

— Mivel? Megváltó Uristen! Hát ha akarod, leugrom innen a harmadik emeletről. Ha kívánod, nyomban felöltözöm kéményseprőnek. Ha parancsolod, leszek kucséber. Vagy tűzimádó... Leszek érted minden... csak vedd le azt az álarcot. Hadd lássam édes szép arcodat.

— Levegym? Oszt, ha levettem, akkor is szeretnék fogsz?

— Szeretni, örülteni!

— Meg mersz rá esküdni.

— Esküszöm a te ragyogó szemeidre, hogy szeretni foglak.

— Mert hát — édes ujságiró barátom — én is szeretlek egy kicsit, teged, tudod, Már regtot fogva. Hanem te ezt nem tudtad. Amde megesküdtél. Jöjj. Teljesítem ohajaidat.

Elmentünk a legutolsó oszlop mögé. Ott az én álarcosom megoldotta az álarc kötőit... és én láttam a legtisztább, a legfehérebb homlokot a világon... aztán láttam egy vakító szempárt. Feketék voltak mint az orosz cár Kohinoor gyémántja... aztán láttam... Jézus ereje... mi ez... egy orr! Nem! Ez nem orr

Ez milléniumi kiállításbéli uborka! Eh! Annál is nagyobb! Ez egy szénásszekér rudazófája! Nem! Ez maga a Tátra! Jaj! Még annál is nagyobb! Ez maga a Csimborasszó! (Ez a hegy pedig 3754 méter magas — csak.)

Kérem: úgy megrázkódtam, mintha januáriusban Dunából huztak volna ki. Brrr! Nem tudtam mást rebegni, mint:

— Alászolgája! Aztán! Uccu neki! Kifelé! Ott hagytam az én Tátra orromat úgy, amiként Szent Pál azokat a bizonyos atyafiakat. Bementem a szomszéd terembe — sörözni. Sörözés közben jutott eszembe az én Fekete Jánosom mondása, hogy:

„Péntökön nő menj te vigasságba
Baj leszön a te familiádba“

Aztán — éppen a tizedik kriglit akartam lenyelni, amikor asztalom tulsó sarkára — egy fiatal, jeruzsálem-béli ifju embernek a karján letelepedik az én Tátraorru *szépem*. Aztán vacsorát rendelt. Jaj! Átkozott kedvem volt; odaszóltam hozzá, hogy:

— Nem fogja majd akadályozni az evés nemes mesterségében az arca közepén kiálló izé . . . no . . .

— Eh! koránse — felelte mosolyogva és ugyanekkor az orrához nyult, s levett arról egy — másik orrt, egy — *viaszk orrt*. Aztán láthattam az orrok legszebbikét, legrendesebbjét, egy aranyos, rózsás, pici, szabályos üde orrocskát. De nem sokáig láthattam. Mert felkelt és kísérlője karjára tamaskodva, elem állt s így szólt:

— Alászolgája!

Boldog Isten! Milyen „alászolgája“ volt ez! Éles, mint a borotva! Metsző, gyilkoló!

Aztán tudakozódtam, hogy ki ő és vajjon merre van hazája? Megtudtam: Blumfeld Izidor Andrászi-uti háziur egyetlen leánya, Rebeka. Azt is megtudtam, hogy Rebeka kisasszony végtelenül szerény személyem iránt már régen érdeklődött. Sőt — a kedvemért ki is keresztelkedett volna apjostul, anyjostul. Csak engem akart próbára tenni . . .

No! Sikerült neki. Azóta nem megyek álarcos bálba, még akkor se, ha a szeretve tisztelt szerkesztőm maga fizeti a báli költségeit. Nem, mert Blumfeld ur épp két nappal ezelőtt halt meg. És én — ahelyett, hogy az Andrászi-uti négy emeletes házban — mint háziur — cigárettáznék — ahelyett a Mária-utcában irom e sorokat.

Pedig az nagy különbség. Andrászi-uton négyemeletes ház hatszázezer, — a Mária-utcában százötvenezer forint.

Ime: hát ezért nem vagyok én budapesti háziur s ezért vagyok most is csak:

Ujságíró.

Budapest, 1901. jun. 13.

Páduai Szent Antal.

Két csunya felhő ül a társadalomnak egén. Valami nyomott hangulat nehezedik reánk. Ugy érezzük magunkat, mint a koválygó madarak a vihar előtt. Senki se tudja közülünk, mit hoz a holnap s reszketve várjuk, hogy mikor tör ki fölöttünk a vihar?

A villamosságnak, fénynek, gőznek, a gazdaságnak napjaiban végtelen nagy szegénység veszi körül az emberek nagyobbik részét. Szomorú hírek érkeznek az ország minden részéből, hogy az emberek éheznek. Az apa, aki nem bir gyermekeinek kenyeret adni — gyilkosává lesz azoknak. Sokan kezükbe veszik a vándorbotot s szánakozás nélkül hagyják el hazájukat, mely már nem tud nekik kenyeret adni. Avagy, akiket megtevesztett az izgatók gonosz tana, azok fölosztani akarják a nagy birtokokat, hogy legyen minden embernek földje. Sokszor megtörtént már, hogy szuronyokkal kellett megvédeni a jogos vagyont, ezeknek szenvedélyétől . . .

Én édes Istenem! Hova jutottunk? A mi áldott országunkban éheznek a mi áldott országunk tele van szociálistákkal!

Ámde im: ebben a szomorú, nyomoruságos világban, a népek gondviselő anyja, az Egyház új forrását ujtja meg a vigasztalásnak, hogy enyhítse a szenvedést, lecsillapítsa az izgatottságot, törölje az éhség által kiszivárgott könyveket.

Felállítja egy szegény szerzetesnek, páduai Szent Antalnak a szobrát s így szól az emberekhez, szólva, tanítván őket:

— Nézzétek! Ez a férfiú valamikor dús gazdag volt. De eldobta magától a vagyont, s lett oly szegény, minő senki ti közületek. Csupán azért, hogy embertársainak szolgáljon. Az Isten megadta hű szolgájának jutalmát az Égben, s ha valamiért közbenjár, mindig áldást eszközöl ki. Akarjátok az ő sikeres pártfogását? Akarjátok, akkor szeressétek embertársaitokat, adjatok gazdagságtok fölöslegéből nyomorgó testvéreiteknek.

Amilyen a vigasztaló szívárvány az égen, olyan a Szent Antal-kultusz is a társadalomban. Miért? Azért, mert Szent Antal azt hirdeti, amire a legnagyobb szüksége van az embernek: a szeretetet.

Igazán, megcsudálni való, hogy mennyit tett már az ember a saját kényelmére, vagyoni előrehaladásának fejlesztésére. A villám fénye mindenütt ragyog már. Szédítő gyorsasággal rohan a gőz által hajtott gép Röpülnek a táviróra bizott szavak. És mégis: mindeme rendkívüli előrehaladás korszakában boldogtalan az az ember, akit nem szeretnek, s aki senkit se szeret.

Szeretet nélkül nem, képes az ember áthidalni

gazdagság és a szegénység között tátongó nagy űrt. De a szeretet lerontja lassankint a távolságot a szívek között, hogy a gazdag nem irtózik a szegény rongyaitól, hanem lehajol hozzá és megossza vele bőségét.

Ime: Szent Antal által így szervezte az egyház az emberszeretetet. Mert jól tudja, hogy amit embertársainak nyújt, azt két kezével fogja visszaadni a minden Szeretet forrása: az Isten.

... Ügyefogyott voltokban, tehetetlenségtekben, nyomoruságos helyzetetekben forduljatok Szent Antalhoz, akinek szép ünnepe ma, Csütörtökön, június 13-án, s kérjétek őt, hogy soha ne haljon ki az emberek szívéből az egymás iránt való szeretet.

Heti naptár. Jun. 16. Reg. Ferenc. Jun. 17. Pesegrin. Jun. 18. Márkus vért. Jun. 19. Gyárfás. Jun. 20. Szilvér düsp. Jun. 21. Alajos hitv. Jun. 22. Paulin püspök.

Június 8-án — mult szombaton — volt évfordulója annak, hogy felséges uralkodónkat magyar királylány koronázták Budavárott. Ezt az emlékezetes évfordulót kegyelettel ülték meg az egész országban, amelynek minden városában, minden falujában buzgón imádkoztak a mi jó, öreg édes királyunkért, akit tartson meg még igen sokáig a népek Istene!

A burok Budapesten. A maroknyi bur nemzet hősi, önvédelmi harcával világszerte a maga részére hódította a nemzetek rokonszenvét az angolokkal szemben. De talán sehol se tudnak — az égadta világon — úgy lelkesedni érte, mint éppen Magyarországon... Pár héttel ezelőtt híre terjedt, hogy az ifjabb *De Wett János* ellátogat a magyar földre is. El is látogatott. Mult héten, pénteken ugyanis jött meg *De Wett* harmadmagával. Fogadásukra rendkívüli nagy számban jelent meg a bur szerető magyar nép. Egy kis tevedés történt azonban. Mert a burok küldöttjei, ahelyett, hogy a keleti pályaudvaron érkeztek volna meg — ahelyett, mondjuk, a nyugati pályaudvaron szálltak le. Hanem azért a közönség felkereste őket s késő éjfélig tartott az ünnepség, amelyben a burok egész Budapesten megmutatták magukat. Vasárnap volt *De Wett* nagyszabású felolvasása, amelyet százezernyi nép hallgatott meg. A híres tabornok 16-ig marad Budapesten, s azután a vidék egyes nagyobb városaiba is el fognak látogatni. Kívánjuk szívünkben, hogy mindenütt olyan lelkesedéssel fogadják a szabadságukért küzdő bur nemzet kiküldötteit, mint aminővel fogadta őket az ország szíve — Budapest.

A nagy hadgyakorlatok — ideje most már végleg meg van alapítva. Királyunk ő Felsége szeptember 2-án fog Pécsre érkezni s ott a hadgyakorlatok befejezéséig a *Mailath* kastélyban száll meg. A hadgyakorlatok szeptember 10-ig tartanak, amikor királyunk vissza utazik Bécsbe, esetleg Ischbe.

A meglöpött Szent-Antal. A keszthelyi katolikus templomban álló Szent Antal-szobor perselyét e hó 2-án virradóra feltörték és a bennlévő nagyobb mennyiségű pénzt

elvitték. A sekrestyés ugyanis belülről szokta bezárni az ajtót és a kulcsot rajta hagyta. A tettesek valószínűleg benn maradtak a templomban és az ajtót éjnek idején kinyitva, kényelmesen eltávoztak.

Egy Mária tisztelő tanító. *Szántó Mihály* Nagy-Szeben Terézvári tanító vallásos buzgóságának, Mária iránti tiszteletének, és azon templom iránti kegyeletének, hol a szent. keresztségben részesült, s hol mint kisedd ártatlan szivecskéje először küldött buzgó fohászt Istenhez és a szent Szűzhöz — igen szép jelét adta. Mint szerény viszonyok között élő, szép családdal bíró tanító megtakarított filléreiből szülő faluja Kézdi-Polyán templomának áldozatot hozott. Küldött 6 drb. nagy szál viaszgyertyát, azon megkéréssel: „hogy azok a Mária oltáron elhelyezve, kettő-kettő a vasárnap-i isteni tisztelet alatt mindig meg legyenek gyújtva.“ A jótett önmagában bírja legszebb jutalmát.

Kitüntetett pásztor. *Szebellét* nógrádmegyei községben *Jávorka György*, a község pásztorja már 60 esztendő óta hajtja ki a község gulyáját a legelőre. A földmivelésügyi miniszter felterjesztésére a király most az ezüst érdemrenddel fogja kitüntetni a derék embert. (Jó volna, ha a kereszt mellé egy pár ropogós százast is küldene a kegyelmes miniszter ur a szebelléti hűség pásztorának.)

A váci fegyház égése. Mult szombaton a kora reggeli órákban nagy riadalomra ébredtek Vác lakosai: tűzben állott a váci fegyház keleti része. A fegyházban 800 fogoly és fegyenc volt, akik igazán igazi önfeláldozással segítettek a tűzoltásban, sőt talán nekik köszönhető, hogy a hatalmas épület nem lett a lángok martalékára. A tüzet valamelyik házi fegyellemmel büntetett rab bosszújának tulajdonítják. A kár nem nagy: 50 ezer forint. A tűz az asztalos műhelyben támadt s elhamvasztotta a munkásépületek padlását, ahol sok ezer kosár és halina-ruhák égtek el.

Uj csodahajó. Az egyik orosz ujság nagy hűhóval hirdeti, hogy új csodahajót találtak föl. A kísérletek fényesen sikerültek. Az új hajó — mely tenger alatt jár (feltéve ha a hír csakugyan igaz) valóságos forradalmat idéz elő a hajózás terén, mert olyan gyorsaságot lehet vele elérni, hogy Európából New-Yorkba 60 óra, vagyis 2 és fél nap alatt lehet megtenni az utat. Tekintve, hogy az eddigi leggyorsabb hajó a legrövidebb utat New-York—Havre 5 és fél nap alatt teszi meg, az új orosz hajó valóságos csodaszámba megy.

Egy falu áttérése. A valkányi görög katolikus hívek már régóta gyűlölettel viseltetnek lelkészük, *Opreán István* iránt, a kit több panasz folytán nemrégiben három évi hivatalvesztésre ítélték. *Opreán* azonban még most is a helyén van és ezért a valkányiak elhatározták, hogy az egész falu áttér a görög keleti hitre, hogy ez által papjuktól megszabaduljanak.

Őrült a Vatikánban. A római pápa lakóhelye tudvalevőleg a Vatikán. Egy kapucinusbarát mult kedden belopkodott a pápa előszobájába s zavaros beszédével nagy föltűnést keltett. A többi közt azt is mondta, hogy ő a pápa utóda. Néhány prelátus megfékezte a szerencsétlen őrültet s a kapucinusok rendházába vitette.

Jégvres, felhőszakadás. Mult héten ismét több helyen volt pusztító jégvres. Ártánd biharmegyei község környékét teljesen elverte a jég. Nagyváradon óriási záper volt, a mely egészen lehütötte a levegőt. *Zimonyban* és környékén szintén jégeső volt. Azon a vidéken már napok óta esik az eső. A jég különösen a gyümölcsfákban tett nagy kárt. Versecen

több napig tartó hőség után rettenetes felhőszakadás és jégverés volt mult pénteken. A vihar teljes egy óráig tartott. Soha, a mióta a város fönnáll, olyan óriás víztömeg nem rohanta meg, mint most. Sok száz házba betört a víz s néhány helyen métermagasságig emelkedett. Az ár eltepte a városban levő hidakat és torlaszokat emelt. A nagy költséggel készített csatorna nem használt semmit; a Laktanya-utcában az aszfaltos kocsit fölött félméternél magasabban hömpölygött a víz. Bár a jég esővel jött, mégis elverte a háttár nagy részét. A vihar a fákat tövestől kitepte. A hegységben a szőlők egy részét földestől elhordta. A tűzoltók nagy erővel dolgoztak és az elárasztott házakból mindenütt szivattyúzzák a vizet. Emberéletben nem esett kár. Borzalmas villámütés híre érkezik a Boroszló melletti Mischlovic-ból. A nagy viharban a villám belcütött az országuton egy kocsiba, a melyben öten ültek. A villám mind az öt utast, azonkívül a lovakat is agyonstította.

A gonoszság szobra. A história följegyezte, hogy mikor Néroró császárt, a kegyetlenek legeggyetlenebbikét eltemették, akadt egy rabszolga, aki virágot hintett a sírjára, amelyet átkozott az egész világ. Ugyancsak Olaszország földjén, San Stefano szigetén, domborul néhány nap óta egy magános sír, a melyre azonban nem jutott eszébe még senkinek átoknál egyebet szórni, oly gonosz volt a halott, a ki a hant alatt pihen: *Gaetano Bresci*. És ime, most hírül hozza a táviró Newyork-ból, hogy Brescinek szobrot akarnak állítani az ottani anarkisták. Ez a terv a leglesújtóbb ítélet a királygyilkosra. Mert hiszen van zsványbecsület és lehet a bűnös ember hős. De Brescit nem avathatja hőssé senki. Orozva, gyáván megölt egy védtelen öreg embert, egy áldott jólelkű királyt, öreg napjaira özvegygé tett egy végtelenül nemesszívű matrónát, gyászbaborított egy nemzetet és a mikor rákerült a sor, hogy mindezért lakoljon, gyáván megfutott a bűnhődés elől. Milyen emberek lehetnek azok, a kik ennek a gonosztevőnek akarnak szobrot állítani? Csakis elvetemült gonosztevők, valósággal földre szabadult ördögök. És ezek az emberek a szobor költségei beszerzésére még előadást is akartak rendezni, s ezen a révén négy ezer jegyet el is adtak. Bizony szomorú dolog ez, hogy akadt négy ezer ember, akik készek lettek volna filléreikkel hozzájárulni ahhoz, hogy szobrot állítsanak a földön a gonoszság megtettesült ördögének.

Anyós és vő. *Királyovits* Andrásné pécsi kofaasszonyt vasárnap reggel nyitott üzletében a város közepén kirabolták, megölték. Az asszonynál állítólag több száz forint készpénz volt. A gyilkosságot csak délután vették észre. A gyanu a meggyilkolt vejére *Tóth József*re esett, aki a feleségével és két gyermekével a legnagyobb nyomorban él s akit sohasem szeretett az áldozat, sőt annyira ment ellenszenvében, hogy tavaly, mikor nála lakott, s nem tudta megfizetni a házhért, feleségével s apró gyerekeivel együtt kitevette a lakásból a szivtelen asszony. *Tóthot* elfogták, aki beismerte kegyetlen tettét. Bekísérték a pécsi kir. ügyészséghez.

Sohr József jóhírnevű somogy-szilli kaszagyáros hirdetésére felhívjuk lapunk t. olvasóinak szives figyelmét.

Mihály gazda.

— Románc. —

*Csengnek-bongnak a harangok,
Egérj falu a templomba . . .
Mihály gazda táncol, dalol
Mulatságba, vigalomba*

*Halld csak, halld csak Mihály gazda,
Szól a harang a misére!
— Szól ám annak, a ki bolond:
Töltsetek bort az itcébe!*

*Zúgva-búg a harang szava,
Gyászos lesz a falu töle . . .
Mihály gazda két kis fiát
Kiséri a temetőbe . . .*

*Könyezik az egész falu,
Köny az anya bús szemébe . . .
Mihály gazda táncol, dalol;
— Töltsetek bort az itcébe!*

*Zúgva búgnak a harangok,
Hirdetői sötét gyásznak:
Mihály gazda feleségét
Megölte a bú, a bánat,*

*Kiséri egész falu.
Gyásza, végső, nagy utjára —
Mihály gazda táncol, dalol;
Töltsetek bort a kupába!*

*Térj eszedre Mihály gazda!
Családod a sír ölébe . . .
Jószágod is fogytán immár
— „Töltsetek bort az itcébe.“*

*Csengnek-bongnak a harangok,
Egész falu a templomba . . .
Kívül Mihály, az agg koldus,
Alig fedi testét rongya.*

*Itt kéreget az ajtónál
S buzgó imát tebeg ajka . . .
A bemenők megszólitják:
— Hol az itce, Mihály gazda?*

Károlyi Gyula.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN?

Az angol-bur háború — amint az angolok maguk rebesztetik — most már nemsokáig fog tartani. Ők maguk akarnak a rejtük nézve szégyenteljes háborúnak — mely voltaképpen mérsárlás — véget vetni. Persze, ez is csak olyan „aszondják”-féle hír. Az igazság az, hogy a hivatalos tudósítások nagyon is cigány módra hazudnak. Mert ki az ördög hiszi azt el, hogy 240 angol megvert 500 burt? Ennek még az angolok maguk se adnak hitelt. Másképp — (s az igazsághoz hiven) — beszélnek a magántudósítások, amelyek közül egy a következőket mondja:

Az angol sereg, bármilyen furesán hangzik, valósággal meg van szállva, mert meglevő csapatai csak éppen arra jök, hogy a nagyobb városokat és főként a vasuti vonalakat megvédje. Hatásos támadásra az angolok már nem képesek, mert katonáik testileg egészen elgyöngültek és akaraterejük nincs, ez pedig igen nagy baj. Ha az angol tábornokok nem jutottak volna arra a pompás gondolatra, hogy öt-hat hónapi zsold kifizetésével hátralékban maradjanak, akkor már régen tömegével szöktek volna el a katonák. Angolország kimerítette minden eszközét, holott a burok mindenütt frissen támadnak. Angolország teljesen képtelen arra, hogy meggyöngült és demoralizált seregét, hacsak a legszükségesebb módon is, kiegészítse; a buroknak ellenben valósággal kimeríthetetlen élelem-, fegyver- és munició-készletük van. Az a kérdés: meddig fog még a háború tartani? egyértelmű ezzel: meddig tudja az angol hadvezetőség kikerülhetetlen veszét elhalasztani?

A kínai bonyodalom. Hála legyen a jó Istennek — most az egyszer — igazán azt írhatjuk, hogy a négy év óta tartó kínai bonyodalom végre valahára megoldást fog nyerni a közel jövőben. *Waldersee* gróf ugyanis — a nagy hatalmak főgenerálisa — elutazott Kinából. A béketárgyalások befejeződtek is, meg nem is. Mert még ez ideig nem tudjuk, hogy miképp osztották föl Kinát? Vagy pedig a főgenerális elutazása egy csel fogás akar lenni? Alighanem. Mert a német, a francia s az amerikai csapatok még Kinában maradtak. Az igaz, hogy szükségük is van rájuk, mert a bokszeresek még folytonosan okvetetlenkednek. Sok bajt azonban már nem okozhatnak. Végre talán ez az áldatlan, s annyi martirhalált követelő háború is a befejezéséhez közeledik.

Szerbia. Sándor király még most is búsul. S véle együtt búsulnak a jó szerbek is, akik nem igen akarnak beletörödni a megválozhatatlanba. Már illik tudni abba, hogy *Draga* királynéjuknak küldött bölcsőtől kellett a padlásra tenni. A szerb kormány (szkupstina) pedig már most törni a fejét, valjon ki legyen Sándor király utódja? *Mirko*, montenegrói hercegnek van a legnagyobb kilátása és reménye a szerb trónra. Ámbár ez is olyan bizonytalan, mint a holnapi nap.

Németország — egyik nap a másik után üli az ünnepet. Mert hiszen Európa legbájosabb királynője, *Vilma*, a hollandusok fejedelműje még mindig ott időzik. A német császár — igen valószínű — hogy *Vilma* királynő kérése folytán közbe fog lépni az angol és bur háború dolgaiba. Csak ekkor hisszük, hogy ennek az áldatlan háborúnak is vége fog szakadni. Adja Isten, hogy úgy legyen.

Spanyolországban a karlisták csak nem maradnak nyugodtan. Legutóbb *Korunában* lázították a népet, úgy annyira, hogy a hatóság kihirdette az ostromállapotot. Az összes munkások sztrájkolnak, noha a munkásegyletek fölhívásban tanácsolták a munkásoknak, hogy kezdék meg újra a munkát. A városban most már nyugalom van. A sebesültek közül öt meghalt s tizenegy haldoklik. Több mint ötven embert fogva tartanak. Egy munkásküldöttség megkoszoruzza a zavargások áldozatainak sírját. Katonai őrzérek cirkálnak a városban, de nem akad dolguk. A fogyasztási adóhivatalt a csendőrség őrzi, mert az adókezelőség hivatalnokai is sztrájkolnak. Az ostromállapotot valószínűleg már holnap megszüntetik.

Nyilttér*

Vérgyógyítás (Hemopatia)

Ezen új eredeti gyógy mód rendkívüli jó sikerrel lesz alkalmazva **köszvény, aszthma, sziv, vese, gyomor, bél- és hólyagbántalmaknál, súlyos idegvér és bőrbajoknál.** Biztos védelem **szélhűdés és elmezavar** ellen. 12 év óta ki lett próbálva és most évente száz meg száz teljes gyógyulással számol be.

E gyógy mód megalapítójának és **egyedüli** képviselőjének

Dr. Kovács J. egyet. orvosnak (Hemopata) rendelő intézete van.

Budapest, V., Váci-körút 18.

Rendelés naponta 9-1 és 3-6 ig. Díjazott levélre válaszol. Betegeket intézetén kívül is kezel. Nehéz betegeknek legbiztosabb gyógy módja.

* E rovathan közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

MULATTATÓ.

Az aggszüz kérdése.

Éjfél tájban egy csavargó tört be az első álmát alvó aggszüzhez, aki fölébredvén, elsikoltotta magát:

- Egek! Végem van!
- Csitt! Egy szót se! Hol a pénze?
- Csak az aprópénzemet adhatom oda. Ott van a székem, a szoknyámban. A többi ma vittem a takarékpénztárba.
- Átkozott dolog — morfondirozott a betörő — hogyan juthatok én ahhoz?
- Hm! — felelt az aggszüz. Vegyen el feleségül.

Szerény észrevétel.

Egy olyan kis városba érkezik egy utazó vigéc, ahol éppen akkor építik a zsidó templomot.

A vigéc ebédre a zsidó korcsmába megyen, ahol bor.

juhust rendelt. A borjuhus rendkívüli kicsi volt. A vigéc egy darabig nézi, aztán így szól a vendéglőshöz:

— No, hallja Goldberger, ha maga ekkora szelet husért 85 krajcárt számít, akkor egy borju árából egymaga fölépítheteti a zsidó templomot.

A tacsikándi község háza.

Tacsikánd község falujába
Mégkésztült a község háza.
Ablaknyílást nem hagytak rajt,
Ez okoz most szörnyű nagy bajt.
Bíró uram Nemes Kéri
Egyre hajtja, egyre kérdi:
— Hogyan leszünk, miképp leszünk,
Sötétségben gyülesezünk.
... A falunak „esze” szólal:
— Halt uraim! Okkal-móddal,
Ki lehet még javítanunk,
Nem fog ez ki még mirajtunk,
Kidöntsük az egyik falat,
S azon hagyjunk — az angyalát —
Ablaknyílást — bíró uram,
— Jó lesz bizony komám, Kurjan.
... Délután a falu népe
Fejszét, kapát vesz kezébe.
S egykettőre a dolgoznak
Mindannyian neki fognak.
Egy deák jött szerencsére
Éppen akkor a községbe.
A nagy munkát látja éppen,
S a bíróhoz szól eképpen:
Mért bontják le a ház falat?
— Nem hagyunk rajt — az angyalát —
Nyílást — és így nem lehetünk,
Világosság kell minekünk.
Az a diák nagyot nevet:
— Bíró uram, mondok egyet
Kár lesz azért kibontani:
Zsákokban kell behordani...
S Kéri bíró ottan nyomban
Parancsolja, hogy zsákokban
Hordják be a napsugarát
S ne bántás a háznak falát.
Hol kevesek az ablakok,
Vagy, ahol tán ezek „vakok”,
A falura ottan mondják:
A világosságot ezek,
Épp, miként a tacsikándiak —
Hosszu, nagy zsákokban hordják.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

B. L. (Túrje.) A névmagyarosítást kérő folyamodáshoz születési és illetőségi bizonylatot kell csatolni s beküldeni a főszolgabírósnak utján a belügyminiszterhez. De a mostani nevét nem fogják a kért névre változtatni. Hiszen ez magyar név minden iziben. **Sz. P.** (Ó-Szil.) Az alsófoku tisztviselői állásra, igazolványa alapján, minősített kiszolgált altiszt, csak az esetben tarthat igényt a más pályázók fölött való elsőbbségre, ha a középiskola negyedik osztályu bizonyítványát is megszerezte. — **F. A.** (Szeged.) Tessék megrendelni az 1875 évi 37. t. cikkre vonatkozó törvénygyűjteményt lapunk kiadóhivatala utján 3 frt 75 kr. beküldése után bérmentve küldjük. — **P. T.** (Sz. Tamási.) Az édesanyja vagy legközelebbi rokonai beleegyezésével ellátott s jól megokolt folyamodást az árvaszékhez kell beküldeni. — **K. J.** (Szent-Mihályfa.)

A három esztendeig szolgált miniszter már igényt tarthat a nyugdíjra, amit ha nincs nagyobb — más nyugdíjra igénye — nyolcezer koronában állapítanak meg. Az államtitkár azonban csak négyezer korona nyugdíjat kap. — **M. J.** (Zirc.) Nyáron mindenki izzad, a nagy melegben, kíváncsi, ha munkát is végez. Ez ellen orvosság nincs, de nem is szükséges. Ha kellemetlen az embernek, hogy a melegben izzad, akkor tessék állandóan hűs szobában, vagy oly vidéken (teszem Szibériában) tartózkodni, ahol nincs meleg, de ott is csak a pincében kell hűsölni s nem szabad sokat inni. „(Ezt tanácsolja egy híres angol doktor.)” — **„Jó gazda”** (R. Bogyoszló.) Igazán szeretnénk levelét egész terjedelmében, az első szótul az utolsóig közzéténi De mert agyonbalmoz bennünket dicsérettel — nem teszszük. Hanem igenis, ide írjuk, sokak okulására le élénk befejező részét:

„Ha minden harmadik községben olvasnák a Magyar Néplapot, akkor igen sok ember nem lenne szegény, hanem megelégednék a sorsával. Mert amit a Magyar Néplapból tanulunk, arra nem tanít minket se a tanító, se a pap. A Magyar Néplap a mi nevelőnk, jó barátunk, oktatónk, orvosunk. Ha tehetségemben állana, egész község részére megrendelném. Így csak három példányban hozatom.” . . stb. Köszönjük szépen. Adja a Mindenható, hogy a magyar népnek igen sokáig legyen hűséges jó barátja, bajában istápolja ez a Kis ujság. — **K. B.** (Debrecen.) Előfizetése lejárt. — **H. D.** (Brazília.) Üdvözlétért százszoros üdvözlét! — **V. F.** (Káld.) Az összes oltáregyesületek központja: Budapest. Elnöknője: Pallaviciné Edéné grófné. — **S. K.** (Abauj-Szántó.) Fogadja szíves készszoításunkat. Igazán jól estek azok a mesterkéletlen sorok, amelyek azt mondják: hogy a „Magyar Néplapban” megtalálunk mindent. Mi erőnktől kitelhetőleg arra törekszünk, hogy kicsiben nagyot és sokat adjunk.

(Június 14-ig).

Termény-neme	50 kgm. ára		Termény-neme	50 kgm. ára	
	kor.	fill.		kor.	fill.
Árpa	7 50	7 90	Muhar	7 80	8 40
Buza	8 80	9 40	Bab tarka	6 80	7 40
Rozs	7 60	7 80	Bab fehér	8 40	8 80
Zab	7 60	7 80	Borsó	9 40	10 60
Tengeri	6 20	7 80	Lencse	11 —	11 40
Luczerna m.	38 50	42 90	Köles	14 40	15 80
Vörös lóhere	54 20	55 40	Köles kása	14 60	14 90
Baltaczin	13 40	14 80			

Felelős szerkesztő: VALTER ERNŐ.

Fajkutyákat ajánlok

Collies (skót pásztorkutyák), **Arridale-Terrier**, Buldogg (törpepincs és törpespitz kiválóak mint női kutyák), 30 márkától 300 márkáig, **Rattlerpincs farkasspicz**, **foxterrier** 15 márkától 150 márkáig életkor, szépség, tudás és kintetőségük szerint. Kivánatra **mindenféle fajkutyát, fajbaromfit, kanárit** stb. szállítok. Élőállatoknak külföldre szállítása csak az összeg előre beküldése mellett történik. Számos elismerő nyilatkozat szállított állatokról bárkinek rendelkezésére áll. Kérdezősködésnél kérjük a válaszbélyeget mellékelni.

H. Brock, Eythra, Bezirk Leipzig
(Deutschland.)

A vonatok érkezése Budapestre.

Érvényes 1901. május 1-től.

Table with columns: vonat szám, g, g, vonat neve, honnan, vonat szám, g, g, vonat neve, honnan. It lists train arrivals from various stations like Arad, Bécs, and Szeged to Budapest.

A vonatok indulása Budapestről.

Érvényes 1901. május 1-től.

Table with columns: vonat szám, g, g, vonat neve, hová, vonat szám, g, g, vonat neve, hová. It lists train departures to various stations like Arad, Bécs, and Szeged from Budapest.

szetek a k. p. érkezéséhez: 1 Közl. jun. 15-től szept. 15-ig. 2 Közl. jun. 1-től szept. 15-ig. 3 Közl. ünnep és vasár. máj. 15-től szept. 15-ig. 4 Közl. ünnep és vasár. máj. 15-től szept. 15-ig. 5 Közl. ünnep és vasár. máj. 15-től szept. 15-ig. 6 Közl. ünnep és vasár. máj. 15-től szept. 15-ig.

szetek a k. p. indulásához: 1 Közl. ünnep és vasárnap máj. 15-től szept. 15-ig. 2 Közl. június 1-től szept. 15-ig. 3 Közl. jun. 15-től szept. 15-ig. 4 Közl. június 15-től. 5 Közl. minden kedd, csütörtök és vasárnapon. 6 Közl. minden szerdán és szombatou.

Nélkülözhetetlen minden plebánián, major-ságokban és minden házban.
Villámhárítók, telefonok, villamos csengők és villamos világítás, melyet rendkívül olcsón készít és szállít

FARAGÓ FERENCZ

Budapest, VI., Andrásy-út 46. — Gyár-utca 11.
 Ugyanott mindenféle templomi és oltár-bronzdisz-mű-felszerelések, valamint csillárok és bármely világító testek, villany és légszeszre jutányosan készíttetnek.
 Költségvetés és tervekkel díjmentesen szolgálok.

Magtárak, éléskamara, pincze és padlás ellenségei

a **patkányok** és **egerek**, melyek igen sok kárt, — előbbieket az épületek rongálásával is — tesznek a gazdának. Ezen rablók **kipusztítására**, sok fáradozás után, sikerült egy **teljesen méregmentes szert** összeállítani.

1 kis adag ára 1 kor. 1 nagy adag 2 kor.

Uradalmak nagyobb háztartások és községek részére.

15 nagy dobozt 30 kor. helyett 20 kor.-ért bérmentesen szállítok.

Huszár A. vegyilaboratorium

Budapest-Ujpest Templom-tér 20.

Aratás előtt ajánlatos az udvarhelyiségeket e fergektől kitisztítani.

Lapunk szerkesztősége és kiadóhivatala

Budapest,

VIII. kerület, Mária-utca 42. szám.

Iszákosság.

Ezen ocsmány bűn leggyorsabban az „Angyal“ gyógyszer-tárban, orvosi rendelvénnyel szerint készült „Antikohol“ által gyógyítható, még oly esetekben is, ahol minden más szer hasztalan volt.

Egy adag 5 korona; dupla adag régi bajnál 9 koronáért, az összeg előleges beküldése ellen **költségmentesen** küldetik **HUSZÁR ADOLF „Angyal“** gyógyszer-tárából **BUDA-PEST-UJPEST, Templom-tér 20.**

A Sohr „Szent-Antal“ kaszagyár, mely a világ legelső kaszagyára

100 koronát fizet annak, a ki egy más gyárból egy Sohr „Szent-Antal“ kaszát tud előmutatni.
 200 koronát fizet annak, a ki ezen kaszákból 100 darab közül 5 rosszat tud előmutatni.

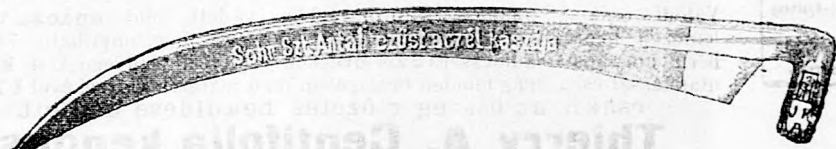
Megrendelési cím: Sohr József Somogy-Szill.

Hazánkban a kaszakereskedők nagy mérvben üzik a szédelgést. És miután a **Szent-Antal jegyű** kaszával, melynek jó híre bejárta az egész világot, és a mely a mult évi londoni kiállításon is **nagy aranyérmert és díszoklevelet** nyert, a szédelgőknek kissé a körmükre koppantottam, azt mindenféle fufanggal utánozzák és el akarják hitetni, hogy ócska portékájuk valódi „Szent Antal“-kaszka, azért mindenkit saját érdekében is figyelmeztetek, hogy óvakodjon a hamis utánzatoktól, mert a **Szent-Antal kasza** csak akkor valódi, ha fokán az ismert védjegy van, tábláján pedig az itt látható felirat.

Védjegy.

Az **egyedüli kasza**, mely minden tulajdonosát várákozáson fölül kielégíti. **A Szent-Antal kasza** közkedveltségét főleg szívós, sem nagyon kemény, sem lágy és csodálatra méltó élének köszönheti. Különösen azért felel meg a közönségnek, mert a **Szent-Antal jegyű kaszának erős orma és nyaka van és igen vékony pengéje.** Nem kell minduntalan kovács-kézre adni mert egy rendes kaszásemler kezéhez van igazítva.

Sok gazda a hibás kalapálás által a legjobb kaszát is elrontja, ez a **Szent-Antal kaszával** csupán egyszeri kalapálással **kikalapálva és kipróbálva** lesz a gazdaközönségnek átadva. A **Szent-Antal kaszával** csupán egyszeri kalapálással több napon át és egyszeri köszörüléssel 150-180 lépésig is lehet könnyen a legkeményebb hegyi fűben kaszálni. **Minden darabért jótállást vállalok és a meg nem felelőt egy új kaszáért kicserélem.** De tapasztalatból tudjuk, hogy ezer közül sincs egy rossz.

A Szent-Antal kasza árai:

65	70	75	80	85	90	95	100 cm. hosszú
—95	1.—	1.05	1.10	1.15	1.20	1.25	1.30 forint.

5 drb. megrendelésénél a postaköltséget a kaszag ár fizeti, 10 drbnál a postaköltséget is megfizeti és egy kaszát ingyen küld.

Amergaui kaszakő a legmegfelelőbb a Szent-Antal kaszához. 1 db. 25 kr. 10 db. 2 frt. **„Diadal“** ezüstacézi kalapáló készületek. Ütő és kalapács párban 85 kr.

Kepes főárjegyzéket ingyen és bérmentve küldök. Gyűjtőknek kedvezmény.

A keleti pályaudvarra
 A nyugati pályaudvarra
 Érvényes 1901. május 1-től.

A vonatok érkezése Budapestre.

A vonatok indulása Budapestről.

A keleti pályaudvarról
 A nyugati pályaudvarról
 Érvényes 1901. május 1-től.

STOWASSER J. es. és kir. hangszergyáros, a
es. kir. hadsereg és a magy.
kir. honvédség szállítója.
BUDAPEST, II. Lánchid-utca 5 sz.

Harmonika-árjegyzék külön kérendő.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hegedűk vonóval 3 forinttól 15 frtig Mesterhegedűk vonóval 15 frttől 300 frtig Gordonkák vonóval 10 frttől 150 frtig. Nagybőgők vonóval 20 frttől 100 forintig. Fuvolák 2 frttől 100 forintig. Szárny-kürtök 14 frttől 20 frtig Czim-balmok 35 frttől 300 forintig. Ósi magyar tárogatók szabaldalmazva 20 frttől 60 frtig. Elpusztíthatatlan, kitűnő erős hangú harmonikák utolérhetően erős hanggal és tartós-sággal 3, 4, 5, 6, 8, 10 frttől 80 forintig. Templomi és más zenekarok részére

fuvó és vonó hangszerek

előnyös fizetési feltételek mellett legjutányosabb árban szállítatnak

Hirdetések felvételnek

a kiadóhivatalban, Budapest, VIII., Mária-utca 42. sz.

Készpénz-kölcsön

birtokokra és házakra,

a valódi becsérték háromnegyed részéig, II. helyre is. 20-00 évi törlesztésre. Birtokos felmondhat bármikor, penzint tézet nem. **Lebonyolítás 14 nap alatt.** Konvertálás belyeg-es illetékmentes. **Semmi előleges költség.** Beküldendő csakis telekkönyvi kivonat, valamint kataszteri birtokiv-másolat.

Ingtalan- és Jelzálog-Forgalmi-Intézet,
Budapest, VI., Váci-körút 39.

Chief-Office 48, Brixton-Road, London, SW.

Valódi

Zagoriai meiliszörp

nagyon kellemes szer úgy felöttek mint gyermekeknek. Fújto, görcs számarköhögés, tüdőhurut, elnyalkasodás és mindennemű mell-betegség ellen. Váladék-kihajtó szer. Egy üveget 3 korona 40 fillér előleges beküldése mellett bérmentve küld

THIERRY A.
balzsamgyára
Pregradán Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

Vigyázzunk a dugótarak lemeze lepréselt céggel: **Thierry A.** **örangyal-gyógyszertára.** Kapható Budapesten Török József gyógyszerésznél Király utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszer-tárában Váci-körút 17.

Allein echter Balsam
des Schutzensel-Agethels
A. Thierry in Pregrada
bei Rohitsch-Sauerbrunn.

Nélkülözhetetlen és utolérhetően, biztos hatásu.
Világczikk, kivitel minden országba.

Chief-Office 48. Briston-Road, London S. W.

Legmegbízhatóbb, legjobb és az egész világban dicsért keresett háziszser a

Thierry A. gyógyszerész balzsama.

Utolérhetően hatásu minden **mell-, tüdő-, máj-, gyomor-** és egyéb belső betegségek ellen.
Külsőleg a legeredményesebb

gyógyszer.

Valódi csak a minden kulturországban védett zöld **apácza-védjeggyel** és a dugóelzáró lemezen bepréselt: **Egyedülvalódi** jelzővel. Bizonyítható évi termelés 6 millió üveg. Ára bérmentes postai küldéssel 12 kis üvegnek vagy 6 duplatüvegnek **4 korona.** Egy próbatüveg használati utas tással és a világ minden országában levő raktárak jegyzékével **1 korona 20 fillér.** **Szélküldés** csak az összeg előzetes beküldése mellett.

Thierry A. Centifolia kenőcse

(**csodakenőcsek** nevezve) utolérhetően szívóerejű és gyógyhatásu! Operációk nagyrészt fölöslegessé válnak. E kenőc-szel egy 14 éves gyógyíthatatlannak tartott csontszű, ujabban pedig egy 22 éves, súlyos rákos betegség gyógyított ki tökéletesen! Mindennemű sebeknél és gyuladásoknál antiseptikus, gyors hatásu, enyhülést, csillapulást és tökéletes gyógyulást nyújt. Hatása gyorsan puhító és zétoszító és megszabadít biztosan bárminő, a testbe hatolt idegen anyagtól. Egy tégely bérmentve **1 korona 80 fillér** csak az összeg előzetes beküldése mellett. Nagyobb rendelésnél árendmény. Bizonyítható évi termelés 100,000 tégely.

Mindkét szerről egész halom közönő elismerő irat fekszik b rkinék betekintésre a világ minden országából. Óvakodjék mindenki az utánzatoktól és vigyázzon, hogy minden tégelyen be van-e ég tve: **Thierry A. gyógyszer-tára az örangyalhoz.** A hol nincs helyben raktár. ne engedje magát senki hamisítvány vételére ösztökélni, hanem **eljen közvetlen** és **eljezz**

THIERRY A. gyógyszerész-gyára Pregradában, Rohitsch-Sauerbrunn mellett.

(Az osztrák cs. és kir. államtisztviselő-szövetség szállítója.)

(Contractor of the War-Office and the Admiralty, London.)

Kapható Budapesten Török József gyógyszerésznél Király-utca 12. és Egger Leo dr. és Egger I. gyógyszer-tárában Váci-körút 17.